

Arrest

nr. 168 555 van 27 mei 2016
in de zaak RvV XI/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANLERBERGHE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Deze motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten:

Naam: K.

Voornaam: F

(...)

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal PV nr BR.12.LL.139377/2013 van de politie van Brussel.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België .

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken."

1.2. Eveneens op 3 december 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam: K.

Voornaam: F

(...)

Nationaliteit: Marokko / Maroc

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.12.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Op 03.12.2013 werd door de politie van Brussel een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

1.3. Verzoekster wordt op 22 januari 2014 vrijgesteld.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen uitspraak dient te worden gedaan over de kosten van het geschil.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid ratione temporis:

“Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het tweede lid van artikel 39/57 bepaalt echter:

‘Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.’

Op 03.12.2013 werden de bestreden beslissingen ter kennis van de verzoekende partij gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 04.12.2013 over vijftien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is evenwel slechts ingediend op 20.12.2013 en is bijgevolg laattijdig.

Het verzoekschrift is onontvankelijk.”

3.2. Artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en

74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werd opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :

1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;

2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;

3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillerings gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister.”

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- Op 3 december 2013 wordt verzoekster door de lokale politie van Brussel, Elsene, administratief gecontroleerd om 18 uur 07. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Om 21 uur 15 wordt contact opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Om 21 uur 38 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering alsook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

- Op 3 december 2013 om 22 uur 45 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 december 2013 ter kennis gebracht door de lokale politie van Brussel, Elsene. De betekende beslissing wordt om 23 uur 45 doorgefaxt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

- Op 4 december 2013 om 14 uur 05 wordt deze beslissing tevens ondertekend door een ambtenaar van het Centrum voor illegalen te Brugge, wat betekent dat verzoekster daar inmiddels is naar overgebracht. Om 16 uur 38 faxt het Centrum voor illegalen te Brugge de door hun ambtenaar ondertekende beslissing aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

- Op 3 december 2013 beslist de gemachtigde tevens verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies) op te leggen. Dit inreisverbod wordt aan verzoekster ter kennis gebracht door de lokale politie van Brussel, Elsene op 3 december 2013 om 22 uur 45.

In casu blijkt niet dat verzoekster op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet – ten aanzien van verzoekster, is vervat in de bijlage 13septies van 3 december 2013, en die een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoekster zich op het ogenblik van de in casu gelijktijdige kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod (3 december 2013 om 22 uur 45 uur door de lokale politie te Brussel) reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen: de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over “de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis”. In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoekster op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit gegeven blijkt ook uit de motieven zelf die ten grondslag liggen aan de beslissing tot vasthouding, nu hierin wordt geduid dat de vasthouding ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk wordt geacht aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd en verzoekster in België verblijft zonder gekend adres. Deze beslissingen werden op hetzelfde ogenblik aan verzoekster ter kennis gebracht. Aangezien de vasthoudingstitel die is gesteund op artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel betreft van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en bijgevolg noodzakelijkerwijze volgt op deze laatste beslissing, kan niet worden vastgesteld dat verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en

van het inreisverbod reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13, 74/11, § 1 en 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Vooreerst kan er alvast geen discussie bestaan over het feit dat verzoekster een "kwetsbaar persoon" in de zin van artikel 1, 12° Vreemdelingenwet uitmaakt:

"12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minder- jarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen. alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan" [...]

Verzoekster is - de visu vaststelbaar - zwanger, wat evenzoveel het geval was op 3 december 2013, op het ogenblik van aanhouding en betekening van de bestreden beslissingen.

Alwaar verzoekster het CIB verzocht om een medisch attest inzake de duur van haar zwangerschap op heden, alsook de uitgerekende datum van bevalling, werd haar gerepliceerd dat zij dit zelf moet aanvragen bij een eigen arts (stuk 3). Evenwel heeft verzoekster hier geen financiële middelen toe, terwijl de zwangerschap op zich hoe dan ook onbetwist is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het spreekt voor zich (voor ieder redelijk weldenkend mens) dat de zorgvuldigheids- plicht des te hoger ligt wanneer de belangen van een kwetsbaar persoon in de zin van de wet in het geding zijn.

** * **

Overeenkomstig artikel 74/13 Vw. dient verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering vooreerst rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Zelfs indien dit geen motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

"In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoert die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing. "

(V. VEREECKE, 'Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen', in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

Had verzoekster een BGV met termijn tot vrijwillig verlaten van het Rijk tussen de 1 en 30 dagen ontvangen (zie infra), dan had zij onmiddellijk vrijwillig het Rijk verlaten naar Frankrijk, alwaar zij haar partner / vader van haar kind alsook haar lopende verblijfsprocedure heeft.

Door de bestreden beslissing wordt zij echter onmiddellijk opgesloten zonder ook maar één enkele dag om zelf vrijwillig het grondgebied te verlaten, terwijl zij zelfs reeds onmiddellijk op 12 december 2013 bijna op het vliegtuig naar Marokko (niet naar Frankrijk) werd gezet door verweerder, ter gedwongen uitvoering van dit afgeleverde BGV.

Hiermee zou/zal verzoekster in Marokko terechtkomen, gescheiden van haar partner, vader van haar kind, waardoor zij zou worden gedwongen om te bevallen in Marokko verstoken van contact met haar partner en de vader van haar kind, wat een disproportionele inmenging uitmaakt op artikel 8 EVRM en kan worden aanzien als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Er zijn in hoofde van verzoekster aldus ontegensprekelijk hogere belangen in het geding, terwijl verweerder hier in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening mee heeft gehouden.

Het gebrek aan motivatie alsook het gebrek aan individueel onderzoek, rekening houdend met alle specifieke omstandigheden eigen aan huidig dossier (conform de Europese Terugkeerrichtlijn) geldt in casu voor zowel het niet afleveren van een termijn van vrijwillig vertrek (art. 74/14, §1 en 3 Vw) als voor het afleveren van een standaard inreisverbod van 3 jaar (art. 74/11 Vw).

Het inreisverbod werd in casu standaard bepaald op 3 jaar (stuk lb).

De motivatie voor deze drie jaar is enkel en alleenlijk een verwijzing naar art. 74/11, §1, 1° Vw, ni. dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Uit het BGV (stuk la) blijkt echter dat verzoekster in het verleden nog nooit een BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN werd ter kennis gesteld. Toch werd haar geen enkele termijn toegekend voor vrijwillig vertrek wegens vermeend 'risico op onderduiken' en 'gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid' (stuk la).

Verzoekster was aanwezig bij haar vriendin in de winkel in de Nieuwstraat te Brussel toen er een discussie ontstond over een potje gezichtscrème blijkbaar nog niet afgerekend was aan de kassa. Hierop werd terstond de security en politie opgeroepen, waarbij het illegaal verblijf van beide dames werd vastgesteld, met het in casu gekende gevolg.

Alwaar vooreest verzoekster geen enkel inzage noch tegenspraak kon/kan voeren inzake de tenlastelegging en haar aandeel hierin (het principe betreft hierin nog steeds het vermoeden van onschuld), kan prima fade alvast minstens worden verduidelijkt dat een mogelijke medeplichtigheid in een winkeldiefstal van een potje gezichtscrème bezwaarlijk zomaar geacht wordt een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid' uit te maken.

Op dit punt wordt in casu dan ook reeds de rechten van verdediging van verzoekster geschonden, alwaar de bestreden beslissing zich volkomen steunt op een zeker PV nr. BR.12.LL139377/2013 terwijl verzoekster hier geen inzage noch afschrift van verkrijgt en dus geen verdediging kan voeren.

Op 18.12.2013 werd aan het CIB het integraal administratief dossier opgevraagd (stuk 6). Dit bewuste PV waarop ailes wordt gesteund (ni. het feit dat geen enkele dag voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en hieruit volgend ook 3 jaar inreisverbod wordt opgelegd) is verzoekster aldus nog steeds inhoudelijk ongekend.

"In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitvoering van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het proces-verbaaln. BG.21.L1.017976/2010 en diens bijlagen (...) De verzoekende partij voert terecht de schending van de rechten van verdediging aan.

In die mate is dit onderdeel zoals uiteengezet in de synthesememorie gegrond. "

(RvV nr. 77.145 van 13 maart 2012)

Er bestaat in casu geen enkele (afdoende gemotiveerde reden waarom verzoekster niet eerst minstens een desnoods beperkte) termijn van vrijwillig vertrekt diende te verkrijgen zoals gekoppeld aan het afgeleverde BGV. Alwaar verweerder zelfs niet gehouden was om hiertoe de volle 30 dagen te verleden, kon verweerder dit n.a.v. de feitelijke omstandigheden perfect modelleren tot een termijn van bijvoorbeeld slechts enkele dagen.

Art. 74/14 § 1 Vw bepaalt dat de beslissing tot verwijdering principieel een termijn van dertig dagen verleent om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. In 6 gevallen zoals opgesomd onder art. 74/14, § 3 Vw kan deze termijn van tussen de 30 en de 7 dagen alsnog ingeperkt worden. In één of meerdere van deze 6 gevallen bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Zoals afdoende blijkt uit het woord OFWEL in art. 74/14, §3 Vw. beschikt verweerder zelfs in deze 6 modaliteiten over een discretionaire bevoegdheid om een termijn inzake vrijwillig vertrek op te leggen tussen de 7 en de 0 dagen.

De reden van deze discretionaire bevoegdheid betreft de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, waaromtrent de parlementaire voorbereiding benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met1a1ie omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."

In casu werd standaard - zonder enige rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel noch met de omstandigheden eigen aan het geval duidelijk zwanger - i.c. van haar vriend in Frankrijk alwaar zij nog een procédure lopend heeft - zomaar 0 dagen termijn tot vrijwillig verlaten van het grondgebied bepaald. terwijl evenzoveel zomaar standaard een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd (zie stuk la en lb) "Hoewel in art. 74/11, §1 Vw [en in casu evenzoveel in art. 74/14 §1 en § 3 Vw] geen motiveringsplicht kan worden gelezen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verzoekster een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd. Verzoeker dient te worden

bijgetreden waar hij stelt dat blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. "

(RvV nr. 98.002 van 27.02.2013 - stuk 4 - p. 8, punt 4.3.3.6)

Verweerder kan gezien de de visu overduidelijke zwangerschap van verzoekster, onmogelijk voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn geweest. Verzoekster verduidelijkte onmiddellijk het feit dat zij uit Frankrijk komt en dat zij daar samen met de vader van haar kind verblijft.

Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat men met deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. Doordat de beslissingnemende overheid onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast. "

(RvV nr. 98.002 van 27.02.2013 - stuk 4 - p. 8, punt 4.3.3.7)

Bovenstaande gaat in casu volkomen identiek op en dit zowel wat betreft artikel 74/14. 51 en 53 Vw (waarbij een keuzemogelijkheid en geen gebonden bevoegdheid bestaat inzake de termijn van toegekend vrijwillig vertrek - inzake het BGV - stuk Ia) als wat betreft artikel 74/11. 51 Vw het opgelegde inreisverbod van 3 jaar - stuk Ib).

Bovendien is het zo dat uit de definitie van het inreisverbod zoals vermeld in artikel 1, 8° Vw voortvloeit dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt naar het grondgebied van alle lidstaten (aldus incl. Frankrijk alwaar de vader van haar nog ongebooren kind woont). Evenzoveel volkomen analoog stelde de Raad dan ook reeds duidelijk:

"Daardoor worden de mogelijkheden voor verzoeker om zijn relatie met zijn Nederlandse partner eider in de Europese Unie, in het bijzonder Nederland, verder te zetten drastisch ingeperkt. Dit zet de ernst van het aangevoerde nadeel extra in de verf. De mogelijkheid in artikel 74/12 Vw om de opheffing of schorsing van het inreisverbod te vragen is eerder theoretisch van aard. "

(RvV nr. 98.002 van 27.02.2013 - stuk 4 - p. 9, punt 4.4.2.3)

In casu geldt deze argumentatie vertaald naar huidige feitengesteldheid: daardoor wordt de mogelijkheid voor verzoekster om haar relatie met haar Franse partner elders in de EU, in het bijzonder Frankrijk, verder te zetten, drastisch ingeperkt.

Tevens wordt de mogelijkheid van haar kind (dat weliswaar nog geboren moet worden) om te worden begeleid door diens beide ouders (art. 9 en 10 IVRK) drastisch en disproportioneel ingeperkt.

De verbreking van de bestreden (gekoppelde) beslissingen dringt zich dan ook op."

4.2. De verwerende partij heeft zich in haar nota beperkt tot het opwerpen van een exceptie van niet-ontvankelijkheid rationae temporis. Een verweer ten gronde werd niet meer gevoerd.

4.3. Wat betreft beroep aangaande het bestreden bevel

4.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in rechte en in feite.

Voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is het bevel gesteund op een tweevoudige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

- artikel 7, eerste lid, 1° (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten), en
- artikel 7, eerste lid, 3° (door gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden).

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

- artikel 74/14, § 3, 1° (risico op onderduiken) en
- artikel 74/14, § 3, 3° (gevaar voor openbare orde).

Wat betreft het bevel en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, motiveert de gemachtigde in feite als volgt: *“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal PV nr BR.12.LL.139377/2013 van de politie van Brussel. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.”*

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegeven, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, die verzoekster eveneens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

4.3.2. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vooreerst onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verzoekster stelt dat zij zwanger was op het moment van het bestreden bevel en dus een kwetsbare persoon was in de zin van artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet. Zij klaagt aan dat zij geen termijn kreeg om België vrijwillig te verlaten maar onmiddellijk werd opgesloten met oog op repatriëring naar Marokko. Zij geeft aan dat zij een partner – die tevens de vader is van haar kind – heeft in Frankrijk, waar ze ook een verblijfsprocedure lopende heeft. Door de gedwongen uitvoering van het bestreden bevel zou zij worden gescheiden van haar partner en gedwongen worden om te bevallen in Marokko, verstoken van contact met haar partner en vader van haar kind, hetgeen een disproportionele inmenging uitmaakt op artikel 8 van het EVRM en kan worden aanzien als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op 22 januari 2014 werd vrijgesteld. Zij is dus, althans op basis van dit bestreden bevel, niet langer het voorwerp meer van een gedwongen repatriëring naar Marokko.

Verzoekster geeft niet langer blijk van een actueel belang bij dit onderdeel van het middel nu het haar vrijstond en vrijstaat om, na haar vrijstelling, haar partner te vervoegen ofwel in Frankrijk, waar zij tevens een verblijfsprocedure lopende heeft, ofwel elders. Daargelaten de vraag of zij zich kan beroepen op een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, toont verzoekster niet aan dat zij werd en wordt gescheiden van haar partner. Zij klaagt enkel een mogelijke situatie aan die zich uiteindelijk niet heeft voorgedaan, minstens toont ze dit niet aan.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

4.3.3. Verzoekster voert verder ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster uit kritiek op het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst erop dat geen enkele reden wordt gegeven waarom haar niet eerst een termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend daar principieel een termijn van 30 dagen moet worden verleend. Ze benadrukt de mogelijkheid om een termijn voor vrijwillig vertrek van 30 tot 7 dagen toe te kennen alsook de mogelijkheid om een termijn van minder dan zeven dagen te verlenen ofwel geen enkele termijn. Er is aldus een discretionaire bevoegdheid, merkt verzoekster op, waarbij een individueel onderzoek noodzakelijk is dat rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en met het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 2. (...)

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid,

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zoals reeds vastgesteld is de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

- artikel 74/14, § 3, 1° (risico op onderduiken) en
- artikel 74/14, § 3, 3° (gevaar voor openbare orde).

Wat betreft het risico op onderduiken wordt in feite gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Wat betreft het gevaar voor de openbare orde wordt gesteld dat verzoekster op heterdaad is betrapt voor winkeldiefstal en wordt er verwezen naar PV nr. BR.12.LL.139377/2013 opgesteld door de politie van Brussel.

De Raad merkt op dat verzoekster, in het kader van een kort verblijf, met name het bezoek aan een vriendin in Brussel waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift, gehouden is haar verblijfsomstandigheden in België rechtvaardigen en staven, zoals vereist onder artikel 6, lid 1, c) van de Schengengrenscodex en artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is gehouden aan de voorwaarde om een verblijfsadres door te geven, ook voor een kort verblijf. Daartoe dient zij de administratieve formaliteiten in artikel 5 van de Vreemdelingenwet te vervullen, met name zich binnen de drie werkdagen nadat zij België is binnengekomen laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij logeert, indien zij niet logeert in een logementshuis dat is onderworpen aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers. Verzoekster toont niet aan dat zij aan deze meldingsplicht gevolg heeft gegeven en de verwerende partij in kennis heeft gesteld van een officieel adres in België, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft in België waardoor er in haren hoofde een risico op onderduiken bestaat. Het bestaan van een risico op onderduiken vormt een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet af te wijken van de normale termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen.

Verzoekster wijst op de mogelijkheden om preventieve maatregelen op te leggen om het risico op onderduiken te vermijden, maar gaat er aan voorbij dat in casu het bestaan van een risico op onderduiken reeds werd vastgesteld op basis van de hierboven vermelde vaststelling die zij niet betwist of weerlegt. Aldus toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk was om in haar geval niet te voorzien in preventieve maatregelen. De kritiek van verzoekster, onder meer wat betreft de rechten van verdediging, aangaande het tweede motief waarop de beslissing om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen steunt, met name het gevaar voor de openbare orde, is gericht tegen een overtoollig

motief zodat de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

De Raad merkt verder nogmaals op dat verzoekster op 22 januari 2014 werd vrijgesteld, zodat zij niet langer blijf geeft van een actueel belang bij dit onderdeel van het middel.

Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak, zodat niet kan worden ingezien welk belang verzoekster nog heeft bij een eventuele vernietiging van het motief in kwestie.

Ofwel heeft verzoekster ondertussen het grondgebied verlaten zodat zij zelf uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel en haar belang verloren is gegaan, ofwel verblijft zij nog steeds op het grondgebied en is een termijn van 30 dagen al verstreken sinds 22 januari 2014 – datum van vrijstelling – zodat de Raad niet inziet welk belang verzoekster nog langer heeft bij dit onderdeel van het middel waar zij het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek aanklaagt.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin toont verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enige middel, in zoverre gericht tegen het bestreden bevel, is niet gegrond.

4.4. Wat betreft het beroep aangaande het bestreden inreisverbod

4.4.1. Voor wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar het gestelde onder punt 4.3.1.

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillige vertrek geen enkel termijn is toegestaan”. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu wordt verzoekster, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat haar geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dienaangaande wordt gemotiveerd als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Op 03.12.2013 werd door de politie van Brussel een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is opgelegd, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, die verzoekster eveneens geschonden acht.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”

Uit het bestreden inreisverbod volgt dat het enige motief waarom verzoekster een inreisverbod op basis artikel 74/11, tweede lid, 1° wordt opgelegd met een duur van drie jaar, erin bestaat tegen haar een PV werd opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal, wat de reden is waarom haar geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en haar dus een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

In deze zin verwijst het bestreden inreisverbod naar het bestreden bevel, waarmee het gepaard gaat, en met name naar de niet-toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek op basis van 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, met name het vaststellen van een gevaar voor de openbare orde omwille van een heterdaad betrapting voor winkeldiefstal.

Verzoekster voert aan dat een mogelijke medeplichtigheid aan een winkeldiefstal van een potje gezichtscrème bezwaarlijk zomaar kan worden geacht een *“gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid”* uit te maken. Zij verwijst tevens naar het evenredigheidsbeginsel en de noodzaak aan een individueel onderzoek.

Te dezen blijkt noch uit het bestreden inreisverbod, noch uit de stukken van het administratief dossier de ernst van het ten laste gelegde feit, dat door de verzoekster overigens formeel betwist wordt. In het *“Administratief verslag vreemdelingencontrole”*, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt verwezen naar het PV nr. BR.12.LL.139377/2013 opgesteld door politie van Brussel. Het PV zelf is niet aanwezig in het administratief dossier. In het administratief verslag wordt enkel vermeld dat verzoekster op 3 december 2013 door de politie werd gevat in de Nieuwstraat in Brussel. Bij de aard van de feiten staat in dit verslag enkel vermeld: *“Vol à l'étalage”*. Verzoekster voert aan dat zij met haar vriendin aanwezig was in een winkel in de Nieuwstraat en dat er discussie ontstond over een potje gezichtscrème. In het administratief verslag wordt niet vermeld welke product(en) het voorwerp uitmaakte(n) van een winkeldiefstal. In het verslag wordt *“oui”* gemeld bij *“Flagrant délit”*, hoewel verzoekster stelt dat er eerst een discussie was over het potje gezichtscrème bij afrekening aan de kassa waarna security en politie erbij werden gehaald.

Het administratief verslag bevat enkel zeer summiere gegevens, die niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van alle omstandigheden en feitelijkeheden die zich hebben voorgedaan.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt daarnaast ook vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip *‘gevaar voor de openbare orde’* in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat gedeeltelijk werd omgezet in artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. (zie in deze zin ook HvJ 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N., pt. 64)

Deze richtlijnen van het Hof kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek voor wat betreft het opleggen en de motiveren van de duur van het inreisverbod op basis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet daar deze bepaling de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

Het Hof legt uit dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die

bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.

In dit arrest wordt uitgelegd dat in geval van een illegaal verblijvende vreemdeling die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd, van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het Hof meent dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn per geval dient te worden beoordeeld *“teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen”* en dat een lidstaat, wanneer zij zich daarbij steunt *“op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, (...) voorbij (gaat) aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde (...) Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”* (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, §§ 50, 52 en 57).

In casu is er in de bestreden beslissing en in het administratief dossier enkel een zeer summiere melding van een winkeldiefstal, zonder bijkomende en andere elementen aangaande het specifieke geval van verzoekster. Een individueel onderzoek of toetsing aan het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Gelet op het voorgaande, is het kennelijk onredelijk om in casu op basis van de summiere gegevens in het administratief dossier verzoekster een inreisverbod van drie jaar op te leggen, louter omdat *“door de politie van Brussel een PV opgesteld [werd] uit hoofde van winkeldiefstal, reden waarom hem [sic] geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem [sic] dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, wordt aangetoond. Het middel, in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod, is in de besproken mate gegrond.

De overige onderdelen van het middel, in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod, behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, in zoverre gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES